

Отче, хлібе насущний, в щоденній потребі
Хай же святиться ім'я твоє стоязико:
І на полі, й на морі, і в шахті, і в небі
Буде воля твоя, наш безмовний владико!
Батько твій — чорнозем з українського степу,
А за матір — Марія селянського роду.
Притули свою щоку рум'яну і теплу
До людини — малої частинки народу.
Корінь глибоко твій — глянеш — темно у вічі,
Коло нього там тіні і скіфа, й дуліба,
Перемочений кров'ю не раз і не двічі,
Бо історія людства — історія хліба.
О щаслива година! Зливаються шуми
І зсипаються в бункери степу огроми,
Сходить вчинений хліб — сходять радісні думи
І зітхає діжа, як душа після втоми.
Встань, товаришу людство! В хвилині урочій
Поклонися зернині — цій дивній данині.
Біле борошно днів, чорне борошно ночей
Перемішано працею в кожній хлібині.

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.